

Escriure per comprendre

En la vida d'una escriptora o d'un escriptor hi ha moments fundacionals, instants que, per ells mateixos, esdevenen acceleradors de partícules. El primer de tots és el de l'abstracció primigènica. La del poeta infant que s'admira per tot. El text zero. La pàgina oral. Aquest pou de la memòria és per a mi un paisatge terrible i erm, d'una feredat desoladora. Anàvem d'infants a Serrat, el llogarret de muntanya on els pares es van conèixer. Des de l'inici, a casa, tot començava en un relat. Visitàvem l'escola en ruïnes que havia estat el primer destí de la mare, i els pocs pagesos que hi quedaven i que ens oferien, en llars de foc obscures, menges preuades. Els escoltàvem. Més amunt, hi havia la muntanya, seca, queixalada pel vent, on trobàvem trossos de mica brillant que eren els nostres tresors. A vegades, era el crani d'un animal. El lloc va enfortir les primeres mirades i em va donar el coneixement de la solitud en la terra. A aquest primer moment, s'hi sumà l'accés, a l'adolescència, de la biblioteca del meu avi. Allí vaig descobrir els clàssics, allí vaig saber que la tomba d'Eurípides, per bé que el seu cos sigui a Macedònia, és arreu de Grècia. El meu avi, metge i humanista, escrivia aleshores un llibre de cuina de l'antiguitat que no va acabar. Al meu transcendentalisme natural, s'hi va afegir, doncs, una manera més meridional d'entendre la vida, la valoració dels genis familiars. Quan, en el meu salvapantalles, veig rodar la manovella que sorgeix d'un dibuix de Leonardo da Vinci, penso que no he fet altra cosa al llarg dels anys que extreure minerals de la impaciència. Per això he escrit. En la mirada del poeta sempre hi ha ocells engabiats. El tercer moment és la condició des de la qual s'escriu. Penso que escrivim des d'una individualitat volgudament sotmesa al llenguatge. En aquest sentit, tota ploma és singular i no crec en maneres ni posats de gènere. La nostra implicació ens travessa, com ha travessat la poesia de García Lorca, d'Akhmàtova, de Paul Celan o de Gertrud Kolmar, sempre des de la singularitat. Escric per comprendre, perquè la poesia em canviï, perquè és des de la marginalitat que s'aproximen els signes dels astres per fecundar les nostres cases.

Susanna Rafart

Franquejar la barrera

Escric per franquejar la barrera de la realitat i moure'm lliure al país de la fantasia, un espai poblat d'imatges que desparten la imaginació fabuladora. Aquest és un viatge que m'apassiona, perquè d'entrada les idees s'expressen en una llengua salvatge, difícil de domesticar. Em requereix hores i hores de lluita, polint, llimant, refinant el material bàrbar, fins que es revela noble, fins que el llenguatge s'ajusta a les imatges mentals que m'han captivat. I aquesta part de l'escriptura la trobo fascinant. Sóc feliç escrivint, i també més tard, quan comparteixo la novel·la amb els lectors.

Allò que escric ho expresso des de la meua manera de ser i des del que sóc. I sóc una dona. Sí que guardo en la memòria la ràbia de tantes generacions de dones que han patit, humiliant-se, cedint al paper de la submissió.

Però això no passa quan jo escric. Els personatges femenins gaudeixen amb passió de tot allò que els pertany i els masculins hi participen, deslliurats —finalment!— del paper de botxins.

Escric per a totes aquelles dones i homes que volen harmonitzar amb plaer la seva doble sensibilitat masculina i femenina.

He escrit una fantasia eròtica, *L'Aurora*, plena d'imatges que sedueixin l'home i, sobretot, la dona. Com a sexòloga he comprovat que el desig de les dones es desvetlla, sovint, quan se'ls ofereix imaginar bellesa. I la bellesa ha estat el denominador comú d'aquesta narració eròtica, tant pel que fa referència a la descripció de les escenes sexuals com a l'expressió de sentiments. Aquí, la sensualitat, l'alegria, la màgia i la bellesa, juntes, afavoreixen que l'eroticisme sigui una font d'alliberament per als dos sexes.

Núria Tió i Rotllan